

Prasība, kas celta 2010. gada 25. janvārī — Vācija/Komisija

(Lieta T-21/10)

(2010/C 100/65)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Vācijas Federatīvā Republika (pārstāvji — J. Möller un C. von Donat, Rechtsanwalt)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Komisijas 2009. gada 13. novembra Lēmumu C(2009) 9049, kas prasītājai tika paziņots ar 2009. gada 16. novembra vēstuli, par pamatojoties uz Komisijas 1997. gada 7. maija Lēmumu C(97) 1123 un 1999. gada 28. decembra Lēmumu C(1999) 4928, piešķirtās Eiropas reģionālās attīstības fonda (ERAF) naudas summas Vienotajam programmas plānošanas dokumentam (EPPD) 2. mērķa reģionā Zārlande [Saarland] (1997–1999) Vācijas Federatīvajā Republikā samazināšanu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar apstrīdēto lēmumu Komisija samazināja naudas summas, kas no ERAF tika piešķirtas Vienotajam programmas plānošanas dokumentam (1997–1999) Zārlandes 2. mērķa reģionam Vācijas Federatīvajā Republikā.

Pamatojot savu prasību, prasītāja ir norādījusi piecus prasības pamatus.

Prasītāja, pirmkārt, norāda, ka finanšu korekciju atbalsta laikposmā no 1994. līdz 1999. gadam, kura piemērošanas jomā ietilpst Vienotais programmas plānošanas dokuments, vispārīnāšanai un ekstrapolācijai neesot tiesiskā pamata.

Otrkārt, prasītāja norāda, ka esot pārkāpts Regulas (EEK) Nr. 4253/88 ⁽¹⁾ 24. panta 2. punkts, jo nepastāvot samazināšanas priekšnosacījumi. Šajā sakarā tā it īpaši norāda, ka Komisija esot nepareizi izpratusi jēdzienu “nelikumība”. Turklāt, lai gan Komisija esot izdarījusi pieņemumu par sistemātiskām kļūdām, tā neesot konstatējusi, ka struktūrfondus pārvaldošās valsts iestādes būtu pārkāpušas savus no Regulas Nr. 4253/88 23. panta izrietošos pienākumus. Prasītāja uzskata, ka pieņē-

mumi par pārvaldes un kontroles sistemātiskajām kļūdām turklāt esot pamatoti ar nepareiziem faktu konstatējumiem. Bez tam tā norāda, ka svarīgi lietas apstākļu elementi esot tikuši neatbilstoši konstatēti un novērtēti.

Kā trešo prasības pamatu prasītāja pakārtoti norāda, ka apstrīdētajos lēmumos veiktā samazināšana esot nesamērīga. Šajā sakarā tiek norādīts, ka Komisija neesot izmantojusi tai Regulas Nr. 4253/88 24. panta 2. punktā piešķirto rīcības brīvību. Turklāt izmantotās vispārīgās korekcijas pārsniedzot (potenciālo) kaitējumu Kopienų budžetam. Bez tam prasītāja pauž nostāju, ka veiktā kļūdu ekstrapolācija esot nesamērīga, jo specifiskas kļūdas nevarot tikt pārnestas uz nevienādīgu veselumu.

Kā ceturto prasības pamatu prasītāja norāda, ka esot pārkāptas būtiskas formas prasības. Šajā sakarā tiek iebilsts pret nepietiekamu apstrīdētā lēmuma pamatojumu un atbildētājas rīcību atbalsta laikposma noslēgšanas procesā. Prasītāja norāda, ka no apstrīdētā lēmuma nevarot secināt piemērotās vispārīnāšanas apmēra izcelsmi un pamatojumu. Turklāt Komisija esot grozījusi norikoto pārbaudītāju pārbaudes uz vietas konstatējumus, neveicot jaunu pārbaudi, un neesot ņēmusi vērā vai esot tikai nepietiekami ņēmusi vērā Vācijas iestāžu sniegtās norādes par lietas apstākļiem.

Visbeidzot, kā piekto prasības pamatu prasītāja norāda, ka atbildētāja esot pārkāpusi partnerības principu, jo pārvaldes un kontroles sistēmas funkcionēšanas spēju tā sākotnēji esot apstiprinājusi, taču apstrīdēto lēmumu esot balstījusi uz sistemātiskiem pārvaldes un kontroles sistēmas trūkumiem.

⁽¹⁾ Padomes 1988. gada 19. decembra Regula (EEK) Nr. 4253/88 par Regulas (EEK) Nr. 2052/88 īstenošanu attiecībā uz dažādu struktūrfondu intervencu, no vienas puses, un to Eiropas Investīciju bankas intervencu un citiem pieejamo finanšu instrumentu, no otras puses, koordinēšanu (OV L 374, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2010. gada 25. janvārī — Esprit International/ITSB — Marc O'Polo International (uz bikšu kabatas izvietotā “e” burta attēls)

(Lieta T-22/10)

(2010/C 100/66)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Esprit International LP (Ņujorka, Amerikas Savienotās Valstis) (pārstāvis — M. Treis, Rechtsanwalt)